

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

*Una de les fites
del Camí de
Santiago*

Núm. 234
Maig
juny
2001

CICLE SOBRE L'AIGUA

4 maig – Conferència «Participació ciutadana en la protecció dels rius», pel Grup Hàbitat, a les 20,30 h a la SEAS.

6 maig – Excursió de Collsupina a Castellterçol (Moianès), amb sortida del Parador a les 8 h.

27 maig – Excursió als estanys de Vallsera i la Balmeta (Capcir), amb sortida del Parador a les 6 h.

17 juny – Excursió de cloenda al riu Glorieta (Alt Camp), amb sortida del Parador a les 7 h.

MATINALS

6 maig – Excursió a la Mare de Déu de la Tosca i als gorgs Blaus (Moianès), amb sortida de la plaça de Verdaguer a les 7 h.

20 maig – Excursió als castells de Centelles i Castellcir (Osona), amb sortida de la plaça de Verdaguer a les 7 h.

9 juny – Excursió al congost de Mont-rebei (Noguera), amb sortida de la plaça de Verdaguer a les 7 h.

VETERANS

7-8 juliol – Sortida de veterans a la Renclusa amb ascensió al Montardo (Vall d'Aran).

ALTA MUNTANYA

19-20 maig – Excursió als pics de Frondella (vall de Tena).

16-17 juny – Excursió als pics d'Eriste (vall de Viadós).

21-22 juliol – Excursió al Cilindre de Marboré (vall de Pineta).

4-5 juliol – Excursió als pics de Russell (vall de Benasc).

INICIACIÓ ALTA MUNTANYA

4-5 d'agost – Excursió a la cresta de Russell, Margalida i Tempestats (Benasc).

EXCURSIÓ AL PIC DE POSETS

14-15 juliol – Excursió al pic de Posets oberta a tot el poble de Sant Just.

CONCURS FOTOGRÀFIC 2001

31 juliol – Data de termini per a la presentació de les fotografies del Concurs de Fotografies SEAS del 2001. El veredict del jurat tindrà lloc a primers de setembre i els premis seran lliurats el 15 del mateix mes amb motiu del *Sopar de Motxilla*.

Assemblea General ordinària de Socis de l'any 2001

Joaquim Carbonell

Tal com prescriuen els vigents estatuts de la Secció, la Junta va convocar tota la massa social a l'Assemblea General ordinària de l'any, celebrada el passat dissabte 3 de febrer d'enguany al local social de l'Ateneu. Com que ja em flaqueja la memòria, pensava que tindria el goig de retrobar una gran quantitat de socis i amics, ja que, com ens va anar anunciant amb temps el nostre president, aquest és l'acte que ha d'agrupar tots els socis i ha de servir per polsar *in situ* l'estat de salut de la Secció. En veure-hi els presents em va desaparèixer el meu estat amnèsic i vaig tornar a la realitat: a les assemblees només hi assisteixen molt pocs dels components de les entitats.

Amb la seriositat que caracteritza la Junta Directiva, en punt per a la segona convocatòria es van començar a desgranar els diversos apartats de l'ordre del dia. Lectures d'actes, memòries, estats de comptes, pressupostos, moviments de socis, renovacions de juntes, reblats per una sèrie de precis i preguntes, van ser exposats amb tota claredat i precisió pels components de la taula presidencial.

Vaig copsar un cert optimisme en totes les explicacions i comentaris. Optimisme que s'agafa a partir de la sana satisfacció de veure que en tots els actes que s'organitzen hi ha un gran nivell de participació de socis i de simpatitzants que fa que es pugui dir: la Secció va bé! Però, em pregunto, on eren tota aquesta colla de persones actives que segueixen tan fidelment les activitats de la Secció? Ja sabem que el butlletí és una bona eina d'informació i de comunicació entre nosaltres, però només sembla que serveixi per a tenir una comunió etèria i no material de la massa social. He observat —si més no és l'efecte que a mi em fa— que cada una de les activitats que es duen a terme compta amb un grup de socis fidels, però que aquests no tenen relació amb els altres socis que són fidels a altres activitats.

L'assemblea general, òrgan sobirà de la Secció, té diverses funcions i una d'elles és aglutinar tots els interessos de l'entitat i provocar que la gent es vegi i es relacioni; en definitiva, que la massa social s'arribi a conèixer. També la Junta ha de saber que té el suport dels socis i, a més, necessita veure'ls.

Per tant, amics, l'any vinent ja ho sabem, tots a assistir a l'assemblea. L'entitat és viva i ho hem de demostrar.

EL CAMÍ DE SANTIAGO. TRAM DE GALÍCIA.

Primera part

(Del 7a l'11 d'octubre de 2000)

Agustí Revilla i Conxita Cañas

HISTÒRIA DEL CAMÍ

L'any 813 un pastor veu la llum d'un estel que assenyala un turó; allí apareix una tomba les restes de la qual pertanyen a l'apòstol sant Jaume (sant Jaume va ser decapitat per Herodes l'any 42 i traslladat a Galícia pels seus deixebles). Compostel·la vol dir «Camp dels estels». Allí va ser construïda una església.

Al segle IX els musulmans havien envaït la Península i amenaçaven d'envair Europa; diferents mites i llegendes sobre batalles contra l'islam amb l'ajuda de l'Apòstol, afavoreixen que es creï una figura capaç d'unificar els regnes cristians en la lluita contra els musulmans i fan de Compostel·la el lloc de pelegrinatge dels cristians de tot Europa.

Aquest pelegrinatge cap a Santiago de Compostel·la ha tingut lloc al llarg de tots els segles; hi ha diferents camins que menen a Santiago: el portuguès, l'anglès, el meridional, els camins del nord; però el principal és el camí francès. El camí

francès té dues entrades: una per Roncesvalles (Navarra) i l'altra per Somport (Huesca); les dues variants conflueixen a Puente la Reina (Navarra) i esdevenen un de sol fins a Santiago. Ha estat declarat Primer Itinerari Cultural Europeu (Consell d'Europa, 1978) i Patrimoni de la Humanitat (UNESCO, 1993).

EL CAMÍ

Aquest camí té prop de vuit-cents quilòmetres i el pelegrí necessita trenta dies, aproximadament, per a fer-lo. Passa per les províncies de Huesca, Navarra, la Rioja, Burgos, Palència, Lleó, Lugo i la Corunya. Nosaltres vam caminar 110 km: des del poble de Sarria (Lugo) fins a Santiago de Compostel·la (la Corunya). El camí va d'oest a est i els rius creuen el camí de nord a sud. És bastant suau, no té grans desnivells; només hem de salvar els desnivells de les conques dels diferents rius que el travessen: Miño, Inxe, Pambre, Furelos, Boente, Iso, entre altres. En el camí un no es pot perdre, ja que està ben senyalitzat, mitjançant fletxes de color groc a terra o a les parets, o rètols indicadors, o fites que marquen els quilòmetres que falten. El camí és de terra, principalment de sauló, perquè el terreny és granític; és bastant ample, però a vegades es fa més

Alberg al poble de Barbadelo. Foto de Conxita Cañas

estret formant *corredoiras*; hi ha trams asfaltats per a permetre la circulació de maquinària agrícola, però difícilment ens trobem amb turismes.

ELS ALBERGS

Al llarg del camí de Santiago hi ha molts albergs. Al tram gallec estan gestionats per la Xunta de Galícia i hi ha una persona encarregada. Tenen dormitori amb lliteres, lavabos i dutxes amb aigua calenta, menjador i cuina, on el pelegrí es pot preparar el menjar. En general són còmodes i nets, tot i que a vegades no funciona l'aigua calenta. El refugi de Ribadiso da Baixo també té rentadora; el menjador és gran i hi ha llar de foc.

El dia que hi vam dormir plovia i els pelegrins es reunien al menjador; una noia de Letònia tocava el violí i un noi de Canadà (professor de flamenc) tocava la guitarra; els pelegrins s'hi trobaven molt a gust i cantaven cançons dels seus països d'origen; a la llar de foc torràvem castanyes i un pelegrí francès preparava bolets a la brasa. És obligatori identificar-se amb la credencial de pelegrí per a poder-hi pernoctar; són gratuïts, però pots deixar diners en una bústia com a agraïment. Al matí, quan els llums de l'alberg s'encenen, pots veure com els pelegrins es curen les bullofes dels peus i pots sentir l'olor de les cremes i esprais que es posen als músculs de les cames.

Si un dia vols descansar millor i no vols dormir a l'alberg, pots trobar hostals que pel mòdic preu de cincmil pessetes t'ofereixen habitació doble amb bany, televisió, taula i cadira per si vols escriure. Pel que fa al menjar, alguns pelegrins se'l preparen ells mateixos a la cuina dels albergs; però hi ha bars que ofereixen menús abundosos i saborosos per mil pessetes; *caldo gallego*, *lacon con grelos*, carn, formatge, vins del país; cuina tradicional i casolana gallega autèntica.

ELS PELEGRINS

Aquests dies del mes d'octubre ens hem encreuat amb pelegrins de molts països: Alemanya, Àustria, França, Holanda, Letònia, Canadà, República Sud-africana, Brasil. Hi ha molts brasilers; no sabem per què n'hi vénen tants; diuen que són molt religiosos, i, a més a més, hi ha un escriptor brasiler, Paulo Coelho, que ha escrit una novel·la, *El Pelegrí, diari d'un mag*, que parla del camí de Santiago i que ha esdevingut molt popular al Brasil. Aquests pelegrins estrangers han de tenir els seus motius per a fer un viatge tan llarg fins a Espanya i després caminar tants quilòmetres fins a Santiago. Una pelegrina ens confessava que caminava per gaudir de la natura, per pensar, per interioritzar sentiments i per motiu religiós. Quan has caminat uns quilòmetres i has parlat amb

alguns pelegrins, a poc a poc vas copsant uns motius i uns sentiments totalment diferents dels del turista habitual.

Els pelegrins caminen de dos en dos, a vegades de tres en tres, però molts caminen sols. Quan te'ls trobes pel camí et donen conversa amb facilitat, però al cap d'una estona s'avancen o s'endarrereixen; volen continuar sols.

Ens va avançar un senyor madur que, per la inscripció que duia a la samarreta, vam deduir que era català; el vam saludar: «Bon dia i bon camí; sembla que porta pressa», i ens va respondre: «No, és que vaig al meu pas; adéu-siau». També ens encreuàrem amb dos pelegrins del Baix Llobregat: un home de quaranta anys i el seu fill d'onze. I un matrimoni de l'Aragó, i un jove de València, i un senyor de Pamplona, i una noia gallega. Però hi havia més estrangers que espanyols.

La gent del país és molt amable amb els pelegrins, amabilitat que no podem més que agrair; et faciliten la informació que necessites, et donen la conversa que vulguis i més; t'ajuden tant com poden. De totes maneres, ens comenten que el camí ara és diferent dels mesos d'estiu. Ara fan el camí els veritables pelegrins; a l'estiu el camí està massificat, hi ha massa turistes, i els turistes són exigents amb el personal encarregat dels albergs, són sorollosos, embruten les depen-

*Peregrins
segellant les
credencials.
Foto d'Agustí
Revilla.*

dències; a més, a l'estiu hi van molts grups amb cotxes de suport que els porten l'equipatge; els conductors d'aquests cotxes arriben aviat als albergs, ocupen les lliteres amb les motxilles i hi reserven lloc per als components del grup (i per als avis, i per als nens) i omplen l'alberg, de tal manera que quan arriba el pelegrí de veritat no hi troba llit i ha de dormir a terra; aquestes situacions, ens comenten, a vegades esdevenen violentes.

A la fita del quilòmetre 33 abans d'arribar a Santiago de Compostel·la hi havia un grup de persones amb trets orientals que filmaven aquella zona del camí; eren japonesos que preparaven un documental per a la televisió japonesa. No es pot descartar que d'aquí a uns anys el camí de Santiago s'ompli de japonesos amb càmeres fotogràfiques com succeeix a la Sagrada Família o a la Rambla de Barcelona.

EL CLIMA

Vam caminar cinc dies: 7, 8, 9, 10 i 11 d'octubre; les dues primeres jornades foren esplèndides; feia sol, tret d'una mica de boira a la conca del Miño prop de Portomarín, i la temperatura era d'allò més agradable, circumstància que ens permetia descansar a l'ombra d'un castanyer o menjar sota un roure. Però el tercer, quart i cinquè dies van ser plujosos; la pluja no era gaire intensa, però ens havíem de protegir amb impermeable o paraigua, a vegades fins i tot ens havíem de refugiar sota un aixopluc; i la boira va esdevenir tan persistent que no ens deixava gaudir del paisatge; però en realitat el paisatge gal·lec és aquest: pastures, vaques, eucaliptus, pluja i boira.

(Continua en el proper butlletí)

SANT VALENTÍ DE SALARÇA

Ferran de la Fuente

Avui podem anar a Sant Valentí de Salarsa, ermita romànica situada al sud de Rocabruna, en la confluència de les rieres de Bac Morell i Bolòs, al Ripollès. Al costat de l'ermita destaca la presència d'un gran roure monumental.

Sortirem de Camprodon per la pista que porta al club de golf. En arribar a una font, prendrem el camí de la dreta i creuarem la riera per un pont fet amb travesses de ferrocarril. Trobarem un PR (marques grogues i blanques) que seguirem pel costat de la gespa. Deixarem a la dreta el camí que porta a la font de Sant Patllari. El PR pren la pista que puja a Sant Antoni i, després de passar per la font del Boix i el monument a Cèsar August Torras, deixa la pista i pren un corriol a l'esquerra. Continuarem per la pista i, després de passar pel costat de la masia dels Oms, al cap de cinc minuts arribarem a un replanet: la portella d'en Pitança. Aquí la pista és creuada per un corriol. Cap a la dreta baixariem de nou a Camprodon per un camí més inclinat. La pista segueix amunt fins a Sant Antoni. Prendrem el corriol de l'esquerra, que té un rètol que indica el camí al santuari del Remei.

Després de travessar un filat, el camí surt de la pineda a un espai obert on es pot veure la majestuositat de la vall de Bolòs. S'encara al SW i porta al coll de Sivilla, sota els Castelletes. Transformat en pista, el camí ens durà fins al coll del Remei.

Aquest camí carener recorre la serra del puig Ou, que separa les valls de Bolòs i de Salarsa, al nord, de la vall del Bac, al sud. Els cims més significatius d'aquesta serra són: el puig Dot (1.273 m), el puig Ou (1.306 m) i el Talló (1.288 m).

Des del coll del Remei, sempre per la mateixa pista, arribarem al coll de l'Alec, travessat per una pista i una línia elèctrica. Creuarem la pista i, travessant un petit prat, trobarem un camí que s'endinsa en el bosc. Marques de pintures groga i blanca ens portaran fins al coll de Canemar, on, de nou, trobarem un camí travessar. Continuarem a la dreta, on trobarem de seguida una pista que, a l'esquerra, ens durà en uns minuts més al coll de la Bau. En aquest punt hem de posar molta atenció, perquè haurem de deixar la carena i baixar fins a la riera de Bolòs. Per a iniciar la davallada ens fixarem a l'esquerra del coll, on comença la fageda, en una marca de pintura de color vermell. Un corriol inicia la baixada cap al fons de la vall. Cal tenir present que hem de deixar la pista, que tomba cap a la dreta, i el caminet ample que tenim enfront.

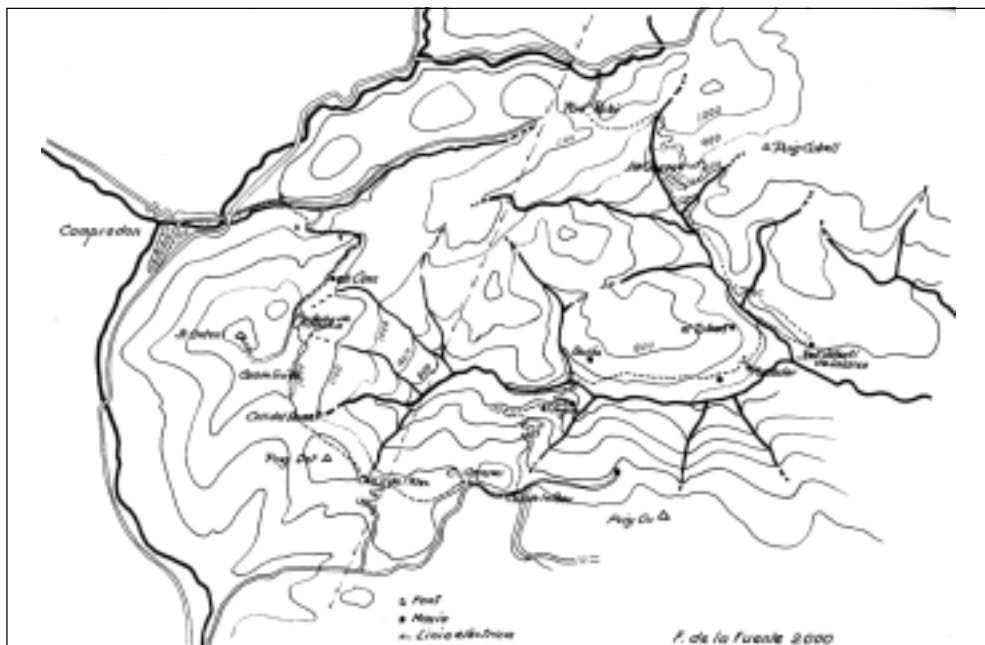
Sant Valentí de Salarça

Fent ziga-zaga entre l'exuberant fageda, el camí ens durà fins a la masia arruïnada del Seguer. Des del coll de la Bau el camí està senyalitzat amb punts vermells. A l'altra banda de la vall i quasi a la mateixa altura que el Seguer, es poden veure les cases i l'ermita de Santa Maria de Bolòs.

Per a baixar a la ja propera riera de Bolòs, continuarem seguint les marques vermelles. El camí davalla suaument i quan comença a planejar, tres o quatre minuts després del Seguer, haurem de deixar aquest camí marcat en un punt on hi ha una pedra a la dreta, a manera de fita. Baixarem cap a la dreta, malgrat semblar que no hi ha camí. De

seguida apareixeran uns rastres i poc més avall un camí, que en unes poques llaçades ens portarà fins a la riera, a la qual ens haurem de despenjar per una petita esllavissada. Remuntarem per la llera de la riera uns deu o quinze metres i a l'altra banda trobarem un camí que, després de creuar una torrentera, ens durà a un prat. El travessarem pel mig, paral·lelament a la riera, fins a trobar un corriolet que ens durà en pocs minuts a la pista que baixa de Bolòs a les masies del Mulladar i el Tubert. Senyals grocs i blancs (PR) marquen el camí.

Bolòs quedarà a la nostra esquena. Si hom vol anar-hi caldrà remuntar la pista uns cinc o set

minuts.

Arribant a les masies podrem veure a l'altra banda de la riera de Bac Morell, per sobre d'un prat i mig amagada entre uns arbres, l'ermita romànica de Sant Valentí de Salarsa. Abans d'arribar-hi encara haurem de creuar la riera esmentada, sempre resseguint els senyals del PR.

Aquest itinerari acaba a la urbanització de Font-rubí, prop de la carretera de Rocabruna i Beget. Per a arribar-hi des de Sant Valentí, prendrem la pista que surt de la façana nord de l'ermita en direcció NW, remuntant la vall de Bac Morell. Cal deixar a l'esquerra la pista que baixa a les masies del Mulladar i després al Tubert. En arribar al torrent que baixa del puig Cubell –

el reconeixem per la graella de ferro que barra el pas al bestiar – prendrem la pista que surt vint metres més amunt a la nostra esquerra, que no deixarà de pujar fins a arribar a Font-rubí. Abans haurem passat pel costat de la masia de la Quera.

Horaris:

Camprodon - coll d'en Sivilla:	
0.55 h parcial	0.55 h total
Coll d'en Sivilla - coll de la Bau:	
0.55 h parcial	1.50 h total
Coll de la Bau - el Seguer:	
1.00 h parcial	2.50 h total
El Seguer - Sant Valentí:	
1.25 h parcial	4.15 h total
Sant Valentí - Font-rubí:	
1.35 h parcial	5.50 h total

SORTIDA DE VETERANS AL TESO DE SON

Jordi Farràs

Els dies 1 i 2 de juliol del 2000 vam fer la tradicional sortida de veterans, aquesta vegada el Pere i el Marcel ·lí ens portaren al cim del Teso de Son, de 2.700 metres, situat a la capçalera del riu Cabanyeres i sobre el poble de Son del Pi, on s'arriba per la carretera que surt a uns dos quilòmetres de València d'Àneu i continua vers Jau i Espot.

Sortim a les set del matí del Parador un total de trenta-nou persones, en set vehicles 4x4 i dos turismes. El camí vers Son el fem separats i ens ajuntem a l'entrada de Terradets, a la font de les Bagasses, on esmorzem i prenem aigua per al dinar. A les dotze del migdia arribem al poble de Son del Pi, on fem parada per a anar a l'alberg a deixar coses i altres aprofitem per a visitar l'església i el campanar d'estil romànic, així com els edificis adjunts. L'església té un retaule gòtic que estan restaurant i una pica baptismal romànica. Per una porta petita es puja al campanar ja restaurat, mitjançant unes escales de ferro. Ara només queda una campana, ja que la segona resta esquarterada a l'entrada. Dalt de tot del campanar

la vista que hi ha és molt bona: als nostres peus i al fons de la vall es veu Esterri d'Àneu i a la part de muntanya veiem el cim del Teso. Les bigues que coronen el campanar són de fusta i val la pena de contemplar el treball per a fer la cúpula.

Una vegada feta la cervesa i havent fet petar la xerrada, sortim per la carretera que surt del poble en direcció a Espot, però a la sortida mateix del poble agafem una pista que arrenca a la nostra dreta. Intentem anar tots junts, però som molta gent i tenim el primer problema perquè el cotxe del Rius s'escalfa i hem hagut d'avisar un mecànic. Així, ens hem quedat amb un cotxe menys.

Gairebé totes les pistes pugen al coll, però nosaltres anem agafant les de l'esquerra fins a prendre'n una a mà dreta que duu al refugi situat a mà dreta d'on anem. Arribem al coll, on distribuïts per terra —menys alguns que porten la taula de càmping— comencem a dinar i a tres quarts de tres ja tenim els primers amb ganes de marxar, cosa que anima els altres; i el Marcel ·lí ja organitza l'expedició primera. Comencem a pujar vers el cim entre planells verds curulls de flors boscanes, entre les quals trobem els típics nerets (*Rhododendron ferrugineum*), violetes (*Viola*), primúles i moltes altres prop de la

pineda de pi negre. Mentre gaudim del panorama i observem les flors no ens adonem – no ens en volem adonar – que la pujada és una pallissa, ja que tenim al nostre davant uns pendents de 45 graus on ja comencem a bufar. Uns, els més forts, pugen per la canal que els porta al cim, els altres anem vorejant per no trobar unes pedres, que ens obliguen a traçar una diagonal al contrari d'on hem d'anar, però les voregem i ens dirigim vers el cim. No trobem camí, ja que està molt trepitjat pel bestiar; de totes maneres, a dos quarts de set anem arribant dalt del cim.

Ara sí que podem dir que hem arribat, ens posem roba d'abric i comencem a reconèixer les muntanyes que veiem: cap al nord-oest el Peguera, els Encantats, el Bassiero, el pic de Xemeneies, i als nostres peus els estanys de Cabanes, de Xemeneia, Llong; cap al nord-est i l'est la serra de Cadí, la pica Roja, el Sotllo, la pica d'Estats, el Ventolau, el Certescan i els que no arribem a distingir.

Després de la foto de rigor comencem el descens, en què cadascú va per on creu que pot baixar, i així arribem als cotxes. Els primers que arriben ja tenen ganes de marxar per poder dutxar-se. De mica en mica anem arribant tots a l'alberg i ens anem dutxant i preparant per a sopar, cosa que comencem a fer amb una sopa de mandonguilles i acabem amb un

pollastre rostit. Per a menjar anem a la fonda Cal Masover. Acabat de sopar ens trobem a fora, davant de l'església, on el Marcel li ens fa de director del «Cor de Fèmines» que ens delecten amb unes cançons, assegudes a les escales. Després els dos responsables de la sortida ens organitzen un *show*, que seguim atentament, però ens adonem que hem d'anar a dormir... I després de contemplar els estels, ja que la nit és magnífica, ens acomiadem amb un «Bona nit!».

L'endemà, a dos quarts de nou ja estem tots esmorzant i mirant el que hi ha: en principi el típic esmorzar anglès. Però de sobte ens arriba una plata amb embotit i torrades, que els qui són a primera línia s'apropien; malgrat tot, esmorzem molt bé.

Ara sí que comença l'aventura de la travessa amb 4x4 des de Son del Pi fins a Espot i la vall Fosca. Ens distribuïm els cotxes de tres en tres per no fer una cua llarga, segons marquen les ordenances. Sortim de Son pel mateix lloc del dissabte, però aquesta vegada agafem la carretera asfaltada que ens durà fins a Espot. Seguim la carretera que passa per la Vall, però nosaltres anem molt més amunt; passem el poble de Jou i aviat arribem a la carretera que ens deixa a Espot. Aquí el Pere puja fins a l'entrada del parc de Sant Maurici per demanar informació i els altres pugem a Super Espot. Després d'esperar una bona estona ens ve a

Cim del Teso de Son. Foto de Jordi Farràs.

buscar en Joan Gironès informant-nos que al Pere se li ha trencat l'embragatge del cotxe, per la qual cosa decidim que els uns aniran fins a Espot i els altres pugem a veure què ha passat. En veure que no hi ha possibilitat d'arreglar el cotxe, es decideix trucar la grua i veure què passa. En Joan Gironès es posa sota el cotxe i desmunta l'embragatge per veure què és, i ens diu que no hi ha res a fer. Per això tornem a Espot i, reunits, decidim no fer la pista, ja que són dos quarts de dotze i és molt just per a arribar a dinar a Cal Mariano.

Aleshores decidim que cada cotxe faci el que vulgui. Continua faltant el del Rius, que el va anar a buscar sense arreglar, però que funciona sense l'aire condicionat. La majoria decidim pujar a les pistes d'esquí de

Portainé i pugem fins al final de les pistes per carretera asfaltada, des d'on hi ha una magnífica visió panoràmica. Retornem pel mateix camí i arribem a Baró, on dinem a l'esmentada fonda, una vegada hi som tots. Allí ja teníem les taules a punt amb el primer plat que ja havia estat prèviament encarregat, mentre que el segon el vam demanar allí. El dinar va ser molt distès, comentant les aventures, fins que ens toquen les cinc de la tarda i alguns cotxes ja comencen a desfilar cap a casa. Acabem la sortida contents i amb ganes de tornar-hi.

Encoratjo el Pere i el Marcel i l'í perquè busquin un altre indret per al proper any i aprofito per a donar-los les gràcies en nom de tots. El 2001 hi tornarem!

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 2 de gener del 2001

—S'acorda subvencionar el cost d'un monitor per a la sortida sobre tècnica de grampons i piolet del curset d'iniciació a l'alta muntanya per a joves «Fulgenci Baños».

—També es decideix ampliar puntualment el nombre de pàgines del proper butlletí per a poder publicar els nombrosos escrits que s'han acumulat.

Reunió del 6 de febrer del 2001

—Prèvia consulta a la FEEC, se'ns han facilitat els codis dels registres de la nostra entitat, que són: núm. 43 a la Secretaria General de l'Esport de la Generalitat i 08.08.088 a la FEDME.

—El nombre d'inscrits al curs d'esquí de muntanya d'aquest hivern ha estat finalment de set, i s'ha comptat amb una subvenció de l'Ajuntament.

—Valorem com a força positiva l'Assemblea General ordinària que va celebrar-se el 3 de febrer, amb la participació activa de 35 socis d'un total de 268 que tenim a finals del 2000.

—S'acorda organitzar la pujada al pic de Posets per als dies 14 i 15 de juliol, recollint la proposta feta a la darrera assemblea per Josep Perpiñà.

—Per evitar que s'hagi de suspendre la celebració al pati del Roure de l'Ateneu del Sopar de Motxilla per causes meteorològiques, decidim avançar-lo. Enguany el celebrarem el 15 de setembre.

Reunió del 6 de març del 2001

—Vicenç Llàcer ha comentat a la Junta que la SEAS ja ha demanat a la Vegueria del Baix Llobregat que prengui iniciatives vers el Consorci de Collserola demanant-li un acció més decidida en defensa del patrimoni històric i monumental de Collserola, actualment en clara decadència.

—Ha estat comentada la iniciativa del C.E. d'Esplugues de potenciar la seva Caminada Popular a Sant Pere Màrtir mitjançant accions dirigides a aquesta muntanya, com és la possibilitat d'instal·lar-hi una rosa dels vents. Des de la SEAS ens comprometem a promoure l'esmentada Caminada, que enguany tindrà lloc el 13 de maig.

—S'ha fet una valoració del curs d'esquí de muntanya, que ha tingut una participació de sis cursetistes. El curset ha estat molt ben conduït per Pere Oller i les sortides van ser molt profitoses.

PUBLICACIONS DE LA SEAS

Detall de totes les publicacions que la SEAS ha realitzat:

1. *Un problema: El despoblament a l'Alta Garrotxa*. Jordi Cortès, Albert Cortès, Dolors Cardona, Ernest Villuendas, Dolors Sànchez, Joana Medina, Francesc Turon, Miquel Reverter i Daniel Cardona. 1971. Ciclostilat, 3 pàgs.

2. *Sobre un estudi hidrològic de Sant Just*. Fulgenci Baños. 1972. Ciclostilat, 5 pàgs.

3. *Serra de Boumort*. Pere Solans, Salvador Pérez, Manuel Fontova, Jaume Casanovas, Miquel Reverter, Carme Solé (treball tòfones), Ramona Aubets, Francesc Castillo, Rafael Malaret i Daniel Cardona. 1972. Ciclostilat, 6 pàgs.

4. *Itinerari de la Natura «Torrent de la Font del Rector - les Fatjones» Sant Just Desvern. Guia del mestre*. Jaume Terrades, Marina Mir, Josep Nuet, Francesc Riera, Francesco Avesani, Marcel·lí Camats, Jordi Farràs, Jaume i Joan Campreciós, Daniel Cardona, Fulgenci Baños, Xavier Ferrer, Marina Figueras i Roser Coll. Impremta. 23 pàgs. Edicions: 1a: 1977, 2a: 1979, 3a: 1987.

5. *Itinerari de la Natura «Torrent de la Font del Rector - les Fatjones» Sant Just Desvern. Guia de l'alumne*. Jaume Terrades, Marina Mir, Josep Nuet, Francesc Riera,

Francesco Avesani, Marcel·lí Camats, Jordi Farràs, Jaume i Joan Campreciós, Daniel Cardona, Fulgenci Baños, Xavier Ferrer, Marina Figueras i Roser Coll. Impremta. 21 pàgs. Edicions: 1a: 1977, 2a: 1979, 3a: 1987.

6. *Camí de Sant Just Desvern a Santa Creu d'Olorda*. Fulgenci Baños, Josep Barberà, Montserrat Pagès, Miquel Pérez, Dolors Sanahuja, Josep Bullich, Joan Ferrer, Francesc Garrigós, Josep Nuet i Daniel Cardona. 1981. Impremta. 27 pàgs.

7. *50è. Aniversari de la SEAS*. Jordi Gironès; Francesc Garrigós i J. Maria Domingo. 1984. Impremta. 13 pàgs.

8. *Història de Catalunya en excursions*. Diferents autors. Coordina: Jordi Bañeres, Francesc Garrigós, Josep Nuet i Jordi Gironès. 1986. Impremta. 69 pàgs.

9. *Geologia de Catalunya en excursions*. Diferents autors. Coordina: Miquel Vilaplana, Jordi Gironès i Josep Nuet. 1992. Impremta. 60 pàgs.

10. *Història de l'agricultura a Catalunya*. Diferents autors. Coordina: Ramon Segret, Ferran de la Fuente i Josep Nuet. 1977. Impremta. 57 pàgs.

11. *Conferències i excursions 1975-2000*. Jordi Gironès, Ferran de la Fuente i Josep Nuet. 2000. Impremta. 46 pàgs.

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc Any XXXV, núm. 234

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Jordi Gironès,
Antoni Anguera, Ferran de la Fuente, David Buenacasa
i Pau Mora (taula de redacció), Elisabeth Bart (tramesa),
Eulàlia Nuet (correcció de textos) i Josep Nuet (autoedició).

Índex

Portada: Una de les fites del Camí de Sant Jaume	
Calendari	124
Assemblea de la SEAS 2001, per Joaquim Carbonell	125
El Camí de Santiago. 1a. part, per Conxita Cañas i Agustí Revilla	126
Sant Valentí de Salarça, per Ferran de la Fuente	130
Sortida de veterans al Teso de Son, per Jordi Farràs	133
Informació de la SEAS	136

Amb la col·laboració de:

Ateneu de
Sant Just i Desvergués

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 54, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES